

Editor:
Hadrian Mateescu

We know
books

Redactor:
Ligia Keșișian

Concept grafic și DTP:
Silvia Olteanu

Corector:
Dorina Lipan

Editura Publisol îi este recunoscătoare dlui Marcel Petrișor pentru ajutorul acordat în procesul de selectare a titlurilor prezentei serii de autor.

Copyright © Leonida Neamțu, 1984
Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.
Toate drepturile rezervate.

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEAMȚU, LEONIDA

Balada căpitanului Haag / Leonida Neamțu. - Petrești :
Publisol, 2021
ISBN 978-606-9605-88-2

821.135.1

Tipar: Artprint

LEONIDA NEAMȚU

Balada căpitanului Haag

Publisol

CUPRINS

ENIGMA DOAMNEI CU PELERINĂ NEAGRĂ | 5

DYANE CLINTWOOD, ÎMPOTRIVA TUTUROR | 53

„AVANT DE MOURIR” | 140

BALADA CĂPITANULUI HAAG | 180

LEONIDA NEAMȚU s-a născut în 1934, la Soroca (azi, Republica Moldova). În 1940, odată cu ocuparea Basarabiei, familia se refugiază în Maramureș, locuind în Vișeu, apoi în Sighet. După studiile liceale, urmează cursurile Facultății de Filologie a universității clujene.

Debutează, în 1952, cu un volum de poezii, în *Almanahul literar*, revistă coordonată de poetul A.E. Baconsky. Începând cu anul 1964 începe să publice exclusiv romane.

Devine redactor la *Almanahul literar* (care își va schimba numele în *Steaua*) și membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Moare pe 25 octombrie 1991, la Cluj-Napoca, lăsând în urmă peste treizeci de volume publicate și câteva manuscrise.

Leonida Neamțu este un scriitor care scapă oricărui tip de încadrare literară. A abordat genuri ca romanul SF sau de aventuri și a trecut, firește, și prin cel polițist, integrând însă, în toate, umorul negru, absurd și referințele culturale.

Enigma doamnei cu pelerină neagră

Fermecătoarea femeie purta – purtase – o pelerină de catifea neagră. Beneficia – beneficiase – de niște ochi verzi ce ar fi dat de gândit oricui – chiar și unui negânditor; de un păr negru, greu, căzut pe umeri. Buzele rășfrânte vorbeau despre senzualitate – însă acesta nu e un deziderat obligatoriu. Cine a spus-o? Diderot? Nu suntem siguri...

Vârsta ei părea să fie vârsta unei femei tinere ce intenționează să îmbătrânească foarte târziu. Sau deloc. Sau niciodată...

Până acum, ceva deosebit? Nu prea... Atâtea femei frumoase, cu sau fără pelerine, cu păr negru, căzut pe umeri...

Dar, dar, dar, între acei umeri deosebiți, undeva între omoplat și coloană, sărea în ochi – ca o podoabă de frumusețe? – o, nu! – o rană urâtă, aducătoare de moarte.

Însă doamna cu pelerină neagră și ochi verzi încă nu decedase.

Cei ce o găsiseră, la intersecția străzii Pata cu Ghiocilor, din Cluj, au crezut-o moartă, se gândeau s-o transporte la morgă, se întrebau de fapt unde e morga, până ce un automobilist amabil a oprit,

opinând că tânăra femeie trebuie dusă mai întâi la Salvare.

Aici, un tânăr stagiar, dr. Stănescu, îi examinează cu severitate exagerată pe cei trei ce o aduseseră pe „moartă”; nu era un tip impozant stagiarul, dar dispunea de o dicțiune perfectă și de niște ochi stacojii...

— Care dintre voi e vinovatul?

Și-n același timp, profesional, cerceta mâinile și hainele celor trei, căutând urme de sânge. Nu existau — dar asta nu însemna cine știe ce.

Comisarul Maximilian Cornea, șeful Brigăzii a 3-a Criminale din Capitală, un fercheș individ subțirel, elegant, spaima asasinilor și fante recunoscut, unul dintre favoriții șefilor, fiindcă înregistra succese acolo unde în mod normal trebuie să te bucuri doar de insuccese, dar, în același timp, persecutat de alți șefi de concepții opuse, detașat la Cluj pentru a reorganiza serviciile după demiterea chestorului Mălai pentru șperț, incompetență, tâmpenie, acest Maximilian Cornea, cu ochii lui cenușii de oțel, ochii tuturor polițailor pricepuți din lume (ce să fac! din această schemă nu pot ieși — dar pot să ies din altele?) ceru să vadă rana, mai bine zis, locul acelei răni, în principiu aducătoare de moarte. Mult prea decentul dr. Stănescu, stagiarul, se supuse cu o anumită rezervă cererii omului legii, indecentă după opinia sa.

Trase, delicat, pătura și cearșaful. Era ora 23:30. Rănita fusese adusă la Salvare în urmă cu 28 de minute. Maximilian Cornea văzu o femeie de circa un metru șaptezeci, relativ înaltă (atenție!), voinică, dar fără a prezenta urme vizibile de îngrășare, cu forme categoric apetisante, cu frumoase mâini îngrijite,

terminate în unghii poleite în oă palidă, ca soarele când apune, când se stinge, ca amurgul... Amurgul...

Pe mâna dreaptă, această doamnă cu pelerină neagră (acum era fără pelerină) purta două inele de aur, cu pietre, un diamant și un safir. Pe stânga, nimic. Liberă, nemări...? O femeie atât de frumoasă?

Maximilian Cornea își aranjă ținuta și își compuse figura de mare detectiv — cum și era!

— Dumneavoastră sunteți liberi, le spuse celor trei care o aduseseră pe doamna cu pelerină neagră, și vă mulțumim.

Indivizii dispărură, dr. Stănescu rămase uimit, el îi bănuia.

— Lasă, îl consolă comisarul Cornea, pe tânărul medic, dacă am nevoie de ei, îi găsesc când vreau. Eu când vreau, găsesc orice. Iar când găsesc, înseamnă că vreau! Dar poșeta unde este? Alături de frumoasa doamnă n-a fost găsită nicio poșetă?

— Nu, domnule comisar. Cei trei n-au amintit nimic de poșetă. Probabil au subtilizat-o.

— Mă îndoiesc, surâse copoiul. Contradicție! Inelele nu i-au fost luate, deși sunt de preț, iar poșeta a dispărut. Intenție de jaf, fără jaf, sau jaf fără intenție? Ce părere ai, doctore?

— Niciuna! Și nu mă mai chestionați ca și cum aș fi eu inculpatul!

— De ce te enervezi? Am și eu clipele mele de infatuare — cine nu le are?

Polițistul contemplă iarăși, îndelung, figura femeii.

— Ciudat, vorbi ca pentru sine, parcă-mi amintesc de ea. Oare unde am văzut-o? A fost amestecată în niște scandaluri?

— Oricine vede, în afară de un polițist, că o asemenea doamnă nu poate fi amestecată în scandaluri! protestă medicul, gata oricând să apere reputația clienților săi.

Maximilian Cornea nu binevoi să se supere. Ridică din umeri.

— Ce șanse are? A fost înjunghiată de sus în jos?

— De unde știți?

— Știu! Uite ce e, doc! Pe mine, nervii dumitale mă lasă rece, însă are să vină de îndată medicul legist, pe nume Botta. E un om bătrân care se dezmeticește greu, dar când se dezmeticește... Cu el să nu-ți dai aere!

— Eu nu-mi dau aere, domnule co...!

— Lasă. Mai multă operativitate!

— Ce aveți de gând să faceți?

— Să găsesc bicicleta, îl ului pe medic Maximilian Cornea.

— Care bicicletă? De ce nu criminalul?

— Pentru că acela care a atacat-o pe clienta noastră a venit cu o bicicletă și a fugit cu bicicleta. Așa reiese din cercetarea sumară.

— Dăm poza la ziar?

— Poza bicicletei? se miră comisarul.

— Nu știți altceva decât să vă bateți joc? Fotografia victimei, ca să aflăm cine e.

— Bravo! O femeie atât de deosebită! Avem un milion de mijloace pentru a o identifica! De ce să ne mai facem publicitate la ziar?

Medicul rămase cu gura *bée*¹, comisarul părăsi încăperea. În aparență cu totul dezinteresat de caz. Un caz de simplă rutină...

¹ Bouche-bée – gura căscată (în limba franceză) (n.r.)

Un foarte tânăr detectiv, pe nume Adrian Mocanu, venise din Capitală însoțindu-l pe șeful Brigăzii a 3-a Criminale care-l considera om de viitor și-l adusese anume ca să mai învețe, pentru că un pic de practică în provincie e un galop de sănătate. Așa considera marele criminalist Maximilian Cornea.

Acest Adrian Mocanu mai rămase puțin cu indignatul medic. Păreau cam de aceeași vârstă, numai că tânărul polițist rămânea pururi calm, câtă vreme dr. Stănescu se agita exagerat.

— Nu te șucări pe șef, spuse Adrian Mocanu. Așa e firea sa... se preface, dar te asigur că ia foarte în serios lucrurile, noapte bună!

Noaptea a trecut cum a trecut, bună, rea, dar a doua zi în gazeta locală, sub titlul „Încercare de omucidere pe strada Pata“, apărea fotografia doamnei cu pelerină neagră, nu o poză „de spital“, ci una „artistică“, un izbutit semi-profil, femeia surâdea, și surâdea frumos, iar sub acest surâs se insinua un text laconic, decent:

Doamna Aurora Nicolau, cunoscuta artistă miniaturistă, domiciliată în orașul nostru pe strada Ghiocelilor 51, a fost în cursul nopții de ieri, aproximativ la ora 23, victima unui atentat. Agresorul, deocamdată necunoscut, a folosit o armă albă, presupunem că un pumnal curbat, provocându-i frumoasei artiste (divorțată acum doi ani de domnul Inocențiu Badea, de profesie arhitect), o vătămare gravă. Victima se află sub îngrijiri atente. Ancheta a fost preluată de cunoscutul detectiv Maximilian Cornea, din București, secondat de ajutorul său,

inspectorul Adrian Mocanu, și de forțele polițienești locale. Medicul legist Botta a declarat textual: „Vom vedea!”

Cei ce doresc să furnizeze informațiuni, să-l caute pe comisarul Cornea la hotelul New York sau la Prefectura de Poliție. Iscălit: Informator.

Comisarul Cornea s-a culcat în camera sa de la hotel la ora trei dimineța, trei și ceva. Ce a făcut până atunci vom vedea, sau nu vom vedea, în funcție de necesități.

La ora șase dimineța, comisarul a avut o convorbire telefonică. La ora șapte dimineța, tânărul detectiv Adrian Mocanu, folosind unul din procedeele cunoscute oricărui spărgător de clasă medie, intră neauzit în odaia de lux a lui Maximilian Cornea care dormea, sau se prefăcea că doarme.

Adrian Mocanu, ardelean din naștere și care fusese preferat de către Cornea tocmai fiindcă era ardelean, tenace și căpățânos, dar și iscusit, îi șopti chelnerașului ce venea tiptil în spatele său aducând o tavă cu cafea tare, frișcă și o gustare: „Fii atent, *boy!* Nu face zgomot! Când se enervează, aruncă în tine cu ce are la-ndemână, în special cu papucii!”

— În viața mea n-am avut și n-am purtat papuci, ce, sunt scos la pensie? se răsti comisarul care drakku știe din ce pricini nu dormea. Bine! Ce ai în spatele tău, Adrian? Cafea? Perfect. Și mai ghicesc ce ai în buzunar: gazeta de dimineță. Iar în gazetă, nătărăii aceia au inserat știrea cu privire la atentat și chiar fotografia doamnei cu pelerină neagră. Am ghicit? Nu! Am dedus din mutra ta misterioasă. De unde au

luat fotografia? Cine le-a furnizat informația? Vom afla. Dar tu ce ai făcut toată noaptea, puștiule?

— Am executat întocmai dispozițiile dumneavoastră, domnule comisar!

— Nu mă lua oficial pe stomacul gol. Stimabile, i se adresă ajutorului de chelner. Ești amabil să ne scutești de prezența dumitale? Și să nu rămâi la ușă, că faci otită medie. Și acum, Adrian, află că eu știu totul din privirea ta, ai grijă să te controlezi, înțeleg să aflu eu totul, dar de ce să aflu *oricine?* Vanitate de om închipuit! Adevărul e că figura lui Adrian Mocanu era nepăsătoare și, cum se zice, impenetrabilă.

— Prin urmare, acest ziar ne face un serviciu pe gratis... avem numele doamnei, profesiunea, adresa...

— Am ghicit că veți ghici, spuse, nu fără mândrie, Adrian Mocanu.

— Sunt cu zece ani mai în vârstă decât tine... (Mințea comisarul! Era cu mult mai în vârstă!) Peste zece ani vei fi ca și mine. Rutină. Blestemata rutină! Dar, fără ea...

Maximilian Cornea examinează, fără mare interes fotografia, parcurse rândurile și declară:

— E un fleac!

Sorbi din cafea și zise:

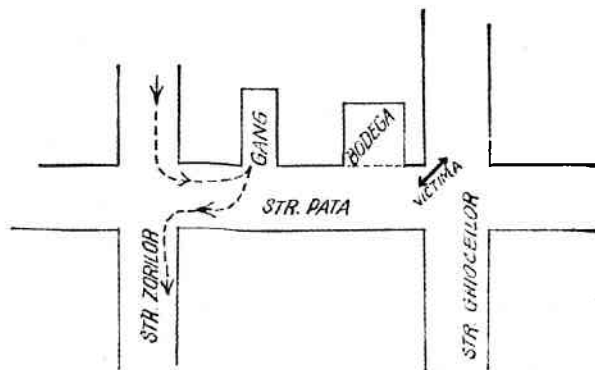
— Îți dau o jumătate de ceas ca să rezolvi acest fleac. Peste un ceas ne întâlnim la Prefectura de Poliție.

— Perfect. Câtă importanță acordați acestui fleac?

— Niciuna. Îți pot spune de pe acum ce vei afla... dar rutina e rutină.

Adrian Mocanu își strânse cordonul trenchiului, își îndesă pe cap pălăria, fiindcă afară picase o vreme stupidă, și se duse.

Maximilian Cornea luă de pe noptieră schița ce o executase noaptea trecută în lumina încrucișată a două lanterne puternice.

În timpul serii trecute plouase, lejer. Atentatorul venise cu bicicleta de pe strada Zorilor, se refugiase în gang, așteptând apariția victimei. Dintr-un motiv sau altul, bicicleta rezemată de zid se răsturnase, căzând în furca stângă, zdrelind acolo pământul argilos, furca zdrelindu-se, desigur, și ea. Și iată, apare doamna cu pelerină neagră, Aurora Nicolau. „Biciclistul“ – e de presupus că bicicleta fusese furată – se ia pe urmele ei, ambii depășesc bodega „Pantofari“ și chiar la colțul străzii Pata cu Ghiocelilor are loc agresiunea. Victima cade, atentatorul spală putina, nu înainte de a-și recupera arma, se întoarce în gang, ridică bicicleta răsturnată și se face nevăzut pe strada Zorilor, dar în direcție contrară. În principiu, deocamdată, acestea erau doar presupuneri, dar Maximilian Cornea era un tip nesuferit de încrezut și prea mândru de flerul său,

prea sigur... Și poate de-aia avea să sufere un prim eșec al carierei sale...

Dintr-un anume punct de vedere, locul faptei nu părea bine ales: nu te pregătești să înfiți brișca-n cineva în preajma unui birt, unde oricând poți fi surprins; pe de altă parte, asasinul dovedea un anumit rafinament – rudimentar, ce e drept – ce poate fi mai fresc decât să fie găsit un cadavru în apropierea unei bodegi cam deocheate?

Această schiță îi sugera comisarului Cornea mai puține idei decât o gumă de mestecat. Dar, ce-și spusese el, în arhivele unui criminalist de seamă trebuie obligatoriu să existe cât mai multe schițe, desene, portrete-robot, alte asemenea spanacuri ce iau ochii și te fac mare în ochii celor cărora trebuie să le iei ochii. Iar Maximilian Cornea ținea cu orice preț să ia ochii!

Comisarul Cornea merse la Poliție și intră prin ușa de serviciu în biroul foarte pretențios al fostului chestor Mălai. Aici îl aștepta, fumând dintr-o țigaretă, Adrian Mocanu. El raportă fără să mai aștepte:

– Redactorul-șef al gazetei locale pretinde că azi-noapte, la ora 0:35, cineva a sunat la ușă...

– O clipă, îl întrerupse comisarul. Până la ce oră închide ediția acest redactor-șef?

– Până la ora când o redeschide!

– Bravo, puștiule! Mă imiți bine. Mai departe... Deci cineva a sunat la ușă...

– Da! Redactorul a sărit din pat, a deschis... nimeni! Însă cineva vârase sub ușă plicul cu informațiile și cu fotografia. Șeful gazetei a sunat la Salvare, i

s-a confirmat noutatea, și, ca om de acțiune, și-a pus clopul, pardesiul peste pijama și a fugit la tipografie ca să îndese știrea în foaie. Zicea că oricum cititorii au nevoie și de noutăți interesante. Păi, nu are dreptate?

— Are! Altceva? Ce impresie ți-a făcut?

— Favorabilă. E un fost tipograf. Cunoaște meseria de la *a* la *zet*. Și... dincolo, în sala de așteptare, vă pândesc trei oameni transpirați și neliniștiți... toți cu ziarul proaspăt în mână.

— Fierb în suc propriu?

— Fierb.

— Să mai fiarbă! Poate iese un rasol pe cinste! Să poftească doctorul Botta!

Medicul legist Botta, cărunt, în pragul pensionării, intră pășind în vârful picioarelor, dar nu din cauză că se simțea intimidat de marele criminalist din Capitală.

— Nu vă pot spune nimic, până la autopsie, or, victima încă mai trăiește, declară el cu cinism medical. La ora șase am stabilit, după cum știți, primul contact verbal. A spus că nu are dușmani și că nu-și poate închipui ce om i-ar dori moartea...

— Firește că nu-și poate închipui! Ce damă bine își poate închipui așa ceva?

— Și care bărbat bine își închipuie că nu toate muierile îl adoră? ripostă cu sarcasm bătrânul slujitor al medicinei legale.

Comisarul încasă zâmbind upercutul și întrebă:

— Arma crimei?

— Credeam că e datoria detectivilor s-o găsească! Dar cum să găsești un ac în carul cu fân? Nu există destui copoi ca să scoțească prin toate bucătăriile din lume!

— Mă iei în balon, doctore?

— Încerc să te imit, domnule Maximilian, dar cred că ești inimitabil. Am vrut să-mi exprim prozaica părere că e vorba de un cuțit de bucătărie, mare, solid, ascuțit ca briciul...

După acest schimb de complimente, medicul legist se retrase, comisarul rămase posomorât preț de un minut. Fu rândul lui Adrian Mocanu să cam surâdă.

— Introdu-i, te rog, pe oamenii tăi neliniștiți, puștiule!

— Pe care dintre ei?

— La inspirație... adică începând cu primul de la stânga...

„Primul de la stânga“ se prezenta nervos ca un armasar în preajma..., altfel slăbuț, spânatec, într-un costum bun, bej, cravată asortată la cămașa bej, ochelari neasortați la nimic și care nu izbuteau să mascheze o cicatrice mare ce pornea de la colțul sprâncenei, se lăța pe tâmplă și trimețea două ramificații până la pomelul obrazului.

— Dumneata știi să *călărești* o bicicletă? îl întâmpină comisarul.

— Poftim? Nu știu... Adică știu... Nu prea bine...

— Ai bicicletă?

— Nu, domnule. Sunt om serios. Ce vă veni cu bicicleta? Eu umblu pe jos, sau cu birja, când mă grăbesc. Bicicleta...?

— Mi-a fost sugerată de ochelari. Mă grăbesc. Mă grăbesc, domnule! Ce vânt te aduce pe la noi?

— Vântul cel rău! Domnule... Chestor! Sunt maistrul calificat Chereșteșiu Vlase, lucrez la atelierul de ochelari al domnului Rubinștein... șlefuitor de lentile fine.